

WAAR *is* ELINE?

Nieuwe editie van Mama heeft een nieuwe vriend

HETTY VAN AAR

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2019 Standaard Uitgeverij nv, Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen
en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Eline gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier, met
toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26790 1
D/2019/0034/147
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Eline keek op de klok. Halfzes. Mama was laat. Zou ze langer moeten werken? Nee toch! Eline had vanmorgen nog speciaal gevraagd: ‘Kunnen we op tijd eten vanavond?’

Vanavond ging ze voor het eerst babysitten. Ellen mocht op haar kleine neefje en nichtje passen, omdat haar tante naar een cursus moest. Alle vriendinnen mochten met haar mee: Yelien, Kato, Emma en zichzelf. Ze verdienden er nog geld mee ook. Ellen dan, want haar tante ging natuurlijk niet vijf babysitters op een avond betalen.

Eline sprong op. Hoorde ze daar een auto? Ze liep naar het raam en zag de buurman uitstappen. Hij was wel op tijd thuis. Hij wel, ja. Ze liep naar de keuken en trok de koelkast open. Er lagen twee kant-en-klaarmaaltijden, de

echte boodschappen waren nog niet gedaan. Misschien was mama daarom laat. Omdat ze boodschappen deed en het druk was in de supermarkt. Opeens kreeg ze een idee. Ze zou vast aardappels schillen, dan hoefde mama dat niet meer te doen en dan konden ze toch nog op tijd eten. Mama blij. Eline blij.

Ze pakte het kleine pannetje, het schilmesje en de bak met aardappels. Met een plons viel de eerste blote aardappel in het pannetje. Er was geen kunst aan, iedereen kon aardappels schillen, dacht Eline. Ze moest eens op zoek gaan naar een simpel kookboek om zelf te leren koken, dan kon ze zorgen dat het eten klaar was als mama thuiskwam. Niet iedere dag natuurlijk, maar zo af en toe. Dat was ook handig voor later, als ze het huis uit ging.

Ze keek in het pannetje. Zo was het wel genoeg. Mama zou opkijken als ze zo meteen thuiskwam. Ze kwam toch wel? Ze zou toch weer niet... Hoe laat was het intussen? Zes uur. Ze had al thuis moeten zijn.

Toen de telefoon ging, wist Eline genoeg. 'Met Eline.' Zucht.

'Met mama.' Oh, wat klonk ze weer vrolijk. 'Vind je het erg als ik op de zaak blijf eten? We willen wat langer doorwerken vanavond.'

'Ik heb de aardappels al geschild', probeerde Eline nog.

‘Ach, liefje, dat is toch nergens voor nodig.’
Nee, als er niemand thuis kwam eten was dat nergens voor nodig, dacht Eline. Ze wachtte op de laatste zin van mama: schuif maar een kant-en-klaarmaaltijd in de magnetron. Ja hoor, daar zei ze het al.

‘Schuif maar een kant-en-klaarmaaltijd in de magnetron. Er staat nog wel wat in de koelkast. Kies maar iets lekkers. Tot straks.’

Met de telefoon in haar hand bleef Eline staan.
‘Bedankt, hoor.’

Tuut tuut tuut. Mama was al weg. Overwerken. Dacht ze dat Eline dat nog geloofde? Echt niet. Mama had gewoon weer een afspraakje. Eline legde de telefoon neer en liep terug naar de keuken. Ze opende de magnetron en keek dan in de koelkast. Penne carbonara, las ze op het eerste pakje. Wat zou het andere zijn? Penne carbonara. Kies maar iets lekkers uit, had haar moeder gezegd. Dat zou ze doen. Bedankt, mam!

‘Kom op, Lien, niet zo negatief doen’, sprak ze zichzelf ernstig toe. Zo erg was het allemaal niet. Mama zei ook weleens iets anders. Bijvoorbeeld: schuif maar een pizza in de magnetron. Deze keer lag er zeker geen pizza in de vriezer. Morgen misschien. Help, ik sta hardop tegen mezelf te praten, dacht ze opeens. Daar moet ik mee ophouden, niemand zegt iets terug.

